

MODLITWA

w pierwszą sobotę miesiąca

96

wrzesień 2024

www.zr.diecezja.pl

MYŚLI DO HOMILII

1. Dzisiejsza Ewangelia mówi o szabacie i różnym podejściu do tego świętego dnia. Przepisy dotyczące szabat w Starym Testamencie bardzo surowe. Faryzeusze upominają uczniów Jezusa, że zrywają kłosa zbóż i je spożywają, gdyż są głodni. Tego w szabat nie wolno było czynić. Zabronione były nie tylko ciężkie fizyczne prace, jak oranie czy zbieranie zboża, lecz także wiele drobnych czynności, jak wiązanie czy rozwiązywanie węzła, pisanie lub wymazywanie tego, co zapisane. Pan Jezus broniąc swoich uczniów przywołuje wydarzenie ze Starego Testamentu, które miało podobny charakter. Dawid i jego żołnierze jedli w szabat chleby pokładne, których nie wolno było im spożywać. Na końcu Zbawiciel dodaje: „Syn Człowieczy jest Panem także szabat”. On przez swoje zbawcze dzieło odnowił całe stworzenie. Ta nowość dotyczy również szabat.

2. My świętujemy niedzielę: „Niedziela wyraźnie różni się od szabat, po którym następuje chronologicznie co tydzień; dla chrześcijan zastępuje szabat z jego przepisem obrzędowym. Przez Paschę Chrystusa niedziela wypełnia duchową prawdę szabat żydowskiego i zapowiada wieczny odpoczynek człowieka w Bogu. Kult oparty na prawie przygotowywał misterium Chrystusa, a to, co było w nim praktykowane, było w pewnym sensie figurą odnoszącą się do Chrystusa: «Ci, którzy trwali w dawnym porządku, przeszli do nowej nadziei i nie zachowują już szabat, ale święcą dzień Pański, dzień, w którym nasze życie zostało pobłogosławione przez Chrystusa i przez Jego śmierć»” (KKK 2175); „Świętowanie niedzieli jest wypełnieniem przepisu moralnego w sposób naturalny wpisane w serce człowieka, aby «w sposób zewnętrzny oddawać cześć Bogu dla upamiętnienia tego wielkiego, najpowszechniejszego dobrodziejstwa, jakim jest dzieło stworzenia świata». Kult niedzielny wypełnia przepis moralny Starego Przymierza, przejmując jego rytm i ducha przez oddawanie co tydzień czci Stwórcy i Odkupicielowi Jego ludu” (KKK 2176).

3. Trwamy w naszym dziękczynieniu za święty dzień, jakim jest niedziela. Rozważanie tajemnic różańcowych pomaga nam głębiej ją przeżywać, a dziś chcemy również wynagradzać Jezusowi i Maryi za niewdzięczność i bezczeszczenie świętości tego dnia.

MEDYTACJA O TAJEMNICACH RÓŻAŃCA

W: (Modlitwa Anioła z Fatimy): O Boże mój, wierzę w Ciebie, uwielbiam Ciebie, ufam Tobie i miłuję Ciebie. Proszę Cię o przebaczenie dla tych, którzy w Ciebie nie wierzą, Ciebie nie uwielbiają, nie ufają Tobie i Ciebie nie miłują. Trójco Przenajświętsza, Ojczy, Synu i Duchu Święty. W najgłębszej pokorze cześć Ci oddaję i ofiaruję Tobie Przenajdroższe Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo Jezusa Chrystusa, obecnego na ołtarzach całego świata jako wynagrodzenie za zniewagi, świętokradztwa i obojętność, którymi jest On obrażany. Przez nieskończone zasługi Jego Najświętszego Serca i przez przyczynę Niepokalanego Serca Maryi, proszę Cię o łaskę nawrócenia biednych grzeszników.

P: Panie Jezu, uwielbiamy Cię obecnego w Najświętszym Sakramencie. Uwielbiamy Cię obecnego także w nas i pośród nas. Wpatrujemy się w Twoje Oblicze ukryte w białej Hostii i prosimy, abyś dał nam łaskę jeszcze głębszego przeżywania modlitwy różańcowej, o którą prosi Maryja, Twoja Najświętsza Matka. Dziś chcemy się wsłuchać w słowa św. Jana Pawła II zapisane w jego liście apostołskim *Rosarium Virginis Mariae*. Papież pisze: „Różaniec towarzyszył mi w chwilach radości i doświadczenia. Zawierzyłem mu wiele trosk. To modlitwa, którą bardzo ukochałem. Przedziwna modlitwa! Przedziwna w swej prostocie i głębi zarazem. Jak niezgłębną modlitwą jest różaniec. To nieustanne wchodzenie w głąb Twojej Tajemnicy, zanurzanie się w niej, upodabnianie się do Ciebie, naszego Wielkiego Przyjaciela”. Dziękujemy Ci, Panie, za to papieskie świadectwo umiłowania modlitwy różańcowej. Rozważamy jego słowa w ciszy.

Chwila ciszy.

L1: Z Ewangelii według św. Mateusza (17, 1-4): „Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno. Tam przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. [...] Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: «Panie, dobrze, że tu jesteśmy»».

L2: «Panie, dobrze, że tu jesteśmy». Dobrze, że w tajemnicach różańca możemy się wpatrywać w Twoje Oblicze. To wielka radość i wielkie zadanie, aby daru modlitwy różańcowej, na którą tak wiele razy wskazywała Maryja, nie zmarnować, aby wraz z Twoją, Jezu, i naszą Matką wchodzić coraz głębiej w jego tajemnicę.

Chwila ciszy.

L1: Z listu papieża Jana Pawła II: „Zapowiedź tajemnicy to jakby odsłonięcie sceny, na której należy skupić uwagę. Słowa kierują wyobraźnię i ducha ku temu określönemu wydarzeniu czy momentowi z życia Chry-

stusa. Jest to zresztą metodologia, która odpowiada samej logice Wciele-
nia: Bóg zechciał przyjąć w Jezusie rysy ludzkie. To przez Jego fizyczną rze-
czywistość zostajemy doprowadzeni do kontaktu z Jego Boską tajemnicą. Aby
dać medytacji podstawy biblijne i większą głębię, dobrze jest, po zapowiedzi
tajemnicy, odczytać odnośny tekst biblijny, który, zależnie od okoliczności,
może być krótszy albo dłuższy. Inne słowa nie są bowiem nigdy tak skutecz-
ne, jak Słowo natchnione. Należy go słuchać, mając pewność, że jest to Słowo
Boga, wypowiedziane na dzisiaj i «dla mnie»”.

Chwila ciszy.

L2: „Słuchanie i medytacja karmią się milczeniem. Stosowne jest, by po
zapowiedzi tajemnicy i proklamacji Słowa przez odpowiedni czas zatrzymać
się i skupić na rozważanej tajemnicy, zanim rozpocznie się modlitwę ustną.
Ponowne odkrycie wartości milczenia jest jednym z sekretów praktykowania
kontemplacji i medytacji”.

Chwila ciszy.

L1: „«Ojcie nasz». Po wysłuchaniu Słowa i skupieniu się na tajemnicy, na-
turalnym jest wzniesienie ducha ku Ojcu. Jezus w każdej ze swoich tajemnic
prowadzi nas zawsze do Ojca, do którego stale się zwraca. Chce nas wprowa-
dzić w zażyłość z Ojcem, byśmy mówili razem z Nim: «Abba, Ojcie». To w
relacji do Ojca czyni nas swymi braćmi i braćmi między sobą”.

Chwila ciszy.

L2: „Dziesięć «Zdrowaś Maryjo» to element, który sprawia, że różaniec
jest modlitwą w całym tego słowa znaczeniu maryjną. Powtarzanie w różańcu
«Zdrowaś Maryjo» wyraża rozradowanie, zdumienie, uznanie dla największe-
go w historii cudu. Jest to wypełnienie proroctwa Maryi: «Odtąd błogosławić
mnie będą wszystkie pokolenia» (Łk 1,48). Centrum «Zdrowaś Maryjo»,
jest imię Jezus. To właśnie akcent, jaki kładzie się na imieniu Jezus i na Jego
misterium, znamionuje znaczące i owocne odmawianie różańca”.

Chwila ciszy.

L1: „«Chwała Ojcu» czyli doksologia trynitarna jest celem chrześcijańskiej
kontemplacji. Chrystus jest bowiem drogą, która prowadzi nas do Ojca w Du-
chu. Kiedy do końca trzymamy się tej «drogi», ustawicznie stajemy wobec
misterium trzech Osób Boskich, którym należy się chwała, uwielbienie i
dziękczynienie”.

L2: Słowa Ojca Świętego Jana Pawła II przypomniały nam znaczenie każ-
dego fragmentu dziesiątka różańca. Starajmy się w taki sposób przeżywać
kolejne tajemnice. Prośmy Maryję, aby nas prowadziła.

Śpiew: Zawitaj Królowo Różańca Świętego.

CZĄSTKA RÓŻAŃCA

P: Odpowiadając na prośbę Matki Bożej Różańcowej wpatrzmy się, wraz z Nią, w oblicze Jej Syna ukazane w tajemnicach rado-snych. Wynagradzajmy Maryi naszą modlitwą za zniewagi i bluź-nierstwa, których nieustannie doświadcza.

Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (3x). Chwała Ojcu.

Tajemnica pierwsza: Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

P: „Anioł wszedł do Niej i rzekł: «Bądź pozdrowiona, pełna łaski, Pan z Tobą». «Nie bój się, Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga. Oto poczniesz i porodysz Syna, któremu nadasz imię Jezus» (Łk 1,28.30-31).

L: Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (10x). Chwała Ojcu. O mój Jezu.

Tajemnica druga: Nawiedzenie Świętej Elżbiety

P: [Maryja] „weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę. Gdy Elż-bieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty napełnił Elżbietę. Wydała ona okrzyk i powiedziała: «A skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie?»» (por. Łk 1,40-45).

L: Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (10x). Chwała Ojcu. O mój Jezu.

Tajemnica trzecia: Narodzenie Pana Jezusa

P: „Kiedy przebywali [w Betlejem], nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Porodziła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie» (Łk 2,6-7).

L: Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (10x). Chwała Ojcu. O mój Jezu.

Tajemnica czwarta: Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

P: [Maryja i Józef] „przynieśli [Dziecię] do Jerozolimy, aby Je przedstawił Panu. Tak bowiem jest napisane w Prawie Pańskim: «Każde pierworodne dziecko płci męskiej będzie poświęcone Panu»» (Łk 2,23-24).

L: Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (10x). Chwała Ojcu. O mój Jezu.

Tajemnica piąta: Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni

P: „Maryja rzekła do Jezusa: «Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie». Lecz On im odpowiedział: «Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?»» (Łk 2,48-49).

L: Ojciec nasz. Zdrowaś Maryjo (10x). Chwała Ojcu. O mój Jezu.

P: Wierzę w Boga.